

ALEXANDRA
QUIRTESSSE
IN DE VIRKENMEREĒ

Alexandra Quirtesse in de Virkenmereg

Copyright © 2011 Erik Melisie

Auteur: Erik Melisie

Uitgever: BoekenBoet

Omslagontwerp: Janien Heidenrath & Erik Melisie

Vormgeving: Lint. grafisch ontwerp

Fantasy

ISBN 978-94-91375-06-4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Erik Melisie

**Alexandra Quirtesse
in de Virkenmerg**

Voor Kaylee

HOOFDSTUK I

Dit is geen mooi begin van de zomervakantie, dacht Alexandra. De lucht werd kil en dikke, donkere wolken dreven samen. Ze probeerde de dreigende regenbui voor te zijn en begon sneller te fietsen, maar het had geen zin. Op haar voorhoofd voelde ze al een eerste dikke druppel en kort daarna striemde de regen haar in het gezicht. Door het ijzige water plakten haar lange, licht krullende zwarte haren tegen haar gezicht. Ze dook dieper weg in de kraag van haar stoere survivaljas. Goed dat ik me warm heb aangekleed, dacht ze. De jas hield haar nog droog, maar haar spijkerbroek kleefde al snel doornat tegen haar bovenbenen en schuurde onaangenaam bij iedere beweging. Rillend en met rode wangen van de kou zocht ze naar een plek om te schuilen.

Aan de rand van de stad stond een bushalte en zodra ze die zag, zette ze haar mountainbike in de versnelling en fietste er zo hard ze kon heen. Eenmaal in het bushokje deed ze haar rugzakje af, plofte neer op de metalen bank en wachtte tot het noodweer af zou nemen.

De zomervakantie was gisteren begonnen, maar haar vriendinnen waren vanwege het slechte weer direct op vakantie gegaan en zaten met hun ouders waarschijnlijk nu al ergens in Frankrijk of Spanje in de zon. Dit jaar zou Alexandra niet op vakantie gaan; net zoals vorig jaar en het jaar daarvoor. Haar enige troost was dat ze deze vakantie twee keer per week zou gaan paardrijden op de manege, wat haar grote passie was.

Het zal wel een lange, eenzame vakantie worden, dacht ze. Zeker als het weer zo slecht blijft, het lijkt wel herfst in plaats van zomer. Vanuit de bushalte keek ze mistroostig naar de straat waarop zich grote plassen vormden. Terwijl de regen tegen de ruiten van de bushalte kletterde, haalde ze haar mobieltje uit het rugzakje om haar opa te bellen met de boodschap dat ze iets later zou komen. Zoals altijd kraakte bij opa de telefoonlijn en de regen maakte bij vlagen zo'n kabaal op het bushokje dat ze zich nauwelijks verstaanbaar kon maken. Na het korte gesprek stopte ze haar telefoon terug en toen viel haar blik op de foto van haar vader die

uit haar portemonnee was gevallen.

Ze bekeek de overbekende foto met gemengde gevoelens. Ze was amper twee jaar oud toen haar vader van zijn gezin was weggegaan en ze hadden nooit meer wat van hem gehoord. Het was zo lang geleden dat ze geen herinneringen meer aan hem had en hem eigenlijk alleen maar kende van deze verkreukelde en verkleurde foto die ze altijd bij zich droeg. Als hij was gebleven, dacht ze, dan had ik nu ook op vakantie gekund en zat ik hier niet in de kou. Geërgerd stopte ze de foto terug.

Alexandra veegde een natte haarlok achter haar oor en zuchtte. Haar zwarte haar en haar sprankelende donkerblauwe ogen, dat waren naast de foto verder de enige zaken die aan haar vader herinnerden, en die kon ze niet wegstoppen. Hoe graag ze dat soms ook wilde. Door zijn vertrek had haar moeder er alleen voor gestaan en was ze bijna altijd weg om te werken. Alexandra had daardoor al jong geleerd voor zichzelf op te komen en voor iemand van twaalf jaar kon ze zich heel goed redden. Maar ze had vaak gewild dat alles anders was.

Na een poosje was de regen minder geworden en was haar broek wat opgedroogd. Ze controleerde even haar schoenen en merkte tevreden op dat haar nieuwe Nikes van binnen kurkdroog waren gebleven. Ze deed haar rugzak om, veegde het water van haar zadel en stapte op haar mountainbike. Tot haar opluchting hield de regen even later helemaal op en kwam de zon vaal door de wolken schijnen. Het bracht niet veel warmte, maar net genoeg om de ergste kou te verdrijven.

Van de stad naar het huis van haar opa in het dorpje Crompoort was het ongeveer veertig minuten fietsen, een groot deel over een smal fietspad door het bos. Het was een eind heen en weer, maar Alexandra had het er voor over. Haar moeder had voor haar werk naar een congres moeten en had tot haar ongenoegen geregeld dat ze een week bij opa zou logeren. Het vooruitzicht dat ze dag in dag uit bij hem thuis zou moeten zitten, vond ze veel te saai. Gelukkig had ze haar fiets mee mogen nemen. Toen ze vanochtend na een kort afscheid in Crompoort was afgeleverd,

had ze geen moment gewacht en was ze naar de stad gefietst om te gaan winkelen, en vooral om zo lang mogelijk het muffe huis van haar opa te ontvluchten.

Nu was ze op de terugweg. Ze had niets gekocht in de stad en was vanwege de donkere wolken wat eerder teruggegaan. Na de bushalte had ze gauw het bos bereikt en ze fietste over het smalle pad. Af en toe viel onaangenaam koud water over haar heen, als de wind door de boomtakken waaide.

Het oude en uitgestrekte bos werd door de meeste mensen na zonsondergang gemeden. Op zomerse dagen was het er bij mooi weer vaak druk met wandelaars en mensen die hun hond aan het uitlaten waren. Maar zelfs dan was het er na zonsondergang eenzaam en verlaten. Niemand wist precies waarom, maar het bos gaf een onaangenaam gevoel zodra het schemerig werd. Soms leek het dan alsof vele ogen vanachter struiken en bomen de verlate wandelaars aanstaarden. Er waren donkere plekken waar het zonlicht bijna nooit kwam en er klonken 's avonds vaak vreemde geluiden. Opa Quirtesse kende het bos goed en wist te vertellen dat de geluiden gemaakt werden door wilde zwijnen en herten, maar ook hij begreep niet waarom honden bij sommige dichte struiken zomaar begonnen te blaffen of zelfs met de staart tussen de benen angstig begonnen te janken. De hondenbezitters die de moed hadden in zo'n struik te kijken wat er kon zijn, ontdekten nooit iets.

Het was midden op de dag, maar door de langdurige regen was het ook nu stil en verlaten. Alexandra was vertrouwd met dit bos, maar ook zij voelde zich door de onaangename stilte opgejaagd en ging steeds sneller fietsen. Ze was bijna halverwege toen er plotseling iets uit de struiken het bospad overstak. Haar eerste gedachte was dat het een konijn moest zijn, maar meteen daarna was het haar duidelijk dat dit een ander, vreemd, dier was. Midden op het pad bleef het even stilstaan. Het had een lange, kale snuit, korte, ronde oren, een dichte en borstelige, geelbruine vacht en een lange, dun behaarde staart. Het beestje ging niet aan de kant, maar draaide zich naar Alexandra, liet zijn tanden zien en blies

kort en fel als een kat. Van schrik remde Alexandra hard en om niet tegen het dier aan te rijden, gooide ze haar stuur om. Met een klap landde haar fiets in een kuil naast het fietspad. En terwijl ze haar best deed niet te vallen en de fietsketting los hoorde gaan, zag ze het dier met een soepele sprong terug in de struiken verdwijnen. Haar hart bonsde in haar keel en ze keek een beetje sip naar de tandwielen en de loshangende ketting van haar fiets. Wat was dat eigenlijk voor beest? dacht ze, zoiets heb ik nog nooit gezien.

Voorzichtig zocht ze in de struiken, maar er was niets te vinden van het dier dat haar zo aan het schrikken had gemaakt. Zoals haar opa haar had geleerd, lette ze op voetsporen, maar die waren nergens te zien. Koude druppels vielen door een windvlaag naar beneden en rillend staakte ze haar speurtocht. Ze probeerde even de fietsketting terug om het tandwiel te leggen, maar ze kreeg er alleen maar vieze handen van. Dat kan er ook nog wel bij, momperde ze en nam haar fiets aan de hand om lopend verder te gaan.

Na een lange wandeling kwam ze moe en uit haar humeur aan in de eenvoudige hoofdstraat van Crompoort. Er was bijna niemand op straat, slechts een enkele auto reed over de oude klinkerweg. Het water spatte hoog op wanneer hij door de regenplassen reed. Het huisje van haar opa lag aan de andere kant van het dorp. Nog ongeveer tien minuten lopen, dacht Alexandra hoopvol.

Halverwege Crompoort waren een paar kleine dorpswinkeltjes, waaronder Bakkerij Van Velzen, waar ze nu recht op af ging. Er waren geen klanten in de winkel en Alexandra stak snel de weg over in een poging mevrouw Van Velzen te ontlopen, maar het was te laat. Alsof ze haar op had staan wachten, kwam, net op het moment dat Alexandra aan de overkant was, mevrouw Van Velzen de winkel uit.

‘Hallo Alex’, riep mevrouw Van Velzen met luide stem over de straat. De enigszins mollige vrouw keek over een te klein brilletje heen. ‘Meid, wat ben je toch groot geworden. Ik zie je hier nog lopen als klein meisje.